

Tolle

Lege

Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Únor 2013, r. XVII. č. 180

„Spíše ať se považují za bohatší proto, že méně potřebují. Neboť lepší je méně potřebovat než více mít“ (Sv. Augustin)

Bez lásky a radosti víra nemá smysl!

Uff... to byl měsíc tento rok! Leden máme za sebou a myslím si, že i když toho bylo hodně, mohli bychom děkovat i za to. Událo se hodně věcí a měli jsme spoustu příležitostí posunout se v našem křesťanském životě dopředu. Spolu s několika farníky jsme se vrátili z farní pouti do Compostely, kde jsme se modlili za farnost a za každého z vás, kde jsme prosili za misii v naší farnosti a za její plody. Věříme, že Bůh nám pomáhá na přímluvu sv. Jakuba, patrona poutníků (fotografie z pouti jsou k vidění na webu farnosti a v refektáři kláštera).

Pak následovala farní pout' do Karlína do kostela sv. Cyrila a Metoděje, právě v roce 1150 let od jejich příchodu. Tam jsme prosili za to, abychom měli stejné životní postoje, jako měli oni, abychom byli schopni naslouchat a učit se jazyku lidí dnešního světa, abychom tak mohli získat lidi pro Krista. Z pouti jsme přinesli poutní svíčku, která bude u nás v kostele během celého roku a bude nám připomínat vděčnost za víru.

Potom byly volby. Mnoho farníků nebylo zvláště spokojeno s výsledky. Vypadá to, že naše farnost byla více „pro Karla“ než „pro Miloše“. Ne vždy vše dopadne podle toho, co očekáváme; a nyní se očekává od nás, že se budeme modlit za našeho presidenta, aby Bůh udělal skrze něho to, čeho on sám nebude schopen, a aby pracoval pro „lásku a dobro naší země“.

V naší Škole sv. Augustina už proběhl zápis do 1. třídy a byli jsme docela úspěšní. Máme plno a pověst školy mezi lidmi je velmi dobrá. Snažíme se, podle sv. Augustina, vychovávat láskou, a láska vždy přitahuje. Dík i za podporu a modlitbu.

A co je před námi v únoru? Pokračujeme s farní misí. Probíhají exercicie na každý den doma. Mnoho farníků je do toho zapojených. Jsou to exercicie pro nás, abychom poznali lépe sebe a poznali lépe i Boha. Byl bych moc rád, kdybychom se k této akci přidali všichni. Abychom mohli být misionáři, musíme nejdříve čerpat; a toto je příležitost k čerpání. A k povolání misionáře jsme voláni všichni jako křesťané. Křesťan buď je misionář, anebo není křesťan!

P. William slaví 9. února 50. výročí kněžského svěcení. Modleme se za něho, ať mu Bůh dá sílu a vytrvalost v dobrém, a děkujeme za něho a jeho povolání a službu u nás. S ním pak toto výročí, dá-li Bůh, budeme společně slavit v červnu (9.6.).

V polovině měsíce začíná postní doba. Co můžeme udělat tento rok jiného, aby nebyl jako každý předchozí rok? Na to mám dvě odpovědi, jednu teoretickou a druhou praktickou.

Teoretická: Radujte se, smějte se a naslouchejte lidem a jestliže můžete, najděte si denně čas na 10 minut čtení Písma svatého.

Praktická: V rámci misie jsme si říkali, že věřit znamená také pomáhat - charita. Postní doba může být dobrým časem na to, abychom vykonali konkrétní skutky lásky a pomoci. Kdybyste se na něčem takovém chtěli podílet, dejte mi vědět. V refektáři bude vyvěšen seznam velmi konkrétních služeb. Najděte si na to čas; budete šťastní, protože kdo dává, dostane 100% navíc. A nebojte se: Bůh je pořád s námi a jak připomíná sv. Pavel: „Pán přichází na pomoc naší slabosti“.

Krásnou postní dobu, ale hlavně s radostí. Protože bez lásky a radosti víra nemá smysl!

P. Juan , OSA

Potkala jsem...

Matka s otcem jsou leknutím ztuhlí. Z vedlejšího pokoje nechtěně slyší rozhovor syna Zděnka s jeho kamarádem Lád'ou. Oba plánují svůj společný budoucí život. Rodiče slyší:

„A až se vezmeme, budeme bydlet nejraději na nějaké samotě, abychom tam mohli mít psa a kočku“ pokračuje Lád'a. „Možná, že i ovci nebo koně“ ještě doplňuje.

„A co s dětma?“ stará se najednou Zdeňek. „Ty si naklonujeme. Myslím, že nám budou stačit dva kluci“ rozhoduje Lád'a rodičovské dilema.

To už Zdeňkova matka nevydrží a vrazí do pokoje. Kluci třet'áci nechápou její pobouření. „To přece nebude dřív, než ukončíme základku a potom střední školu“ uklidňují zdrcené rodiče.

Moc klidní touto představou rodiny budoucnosti nejsou.

E.B.

Novoroční vycházka

Jako v minulých letech, tak i letošní první den roku jsme se vydali na oblíbenou novoroční vycházku.

Navázali jsme na další část naučné stezky v nejsevernějším cípu Prahy 14 na rozhraní Hloubětína a Kyjí. Od stanice metra Hloubětín jsme zamířili k novému hřbitovu, kde jsou v jedné části pochováni členové řádu Křížovníků s červenou hvězdou, jediného ryze českého mužského řádu, který založila žena, sv. Anežka Česká. Odtud přes Bažantnici a zahradní osadu to byl jen kousek k poslední zastávce naučné stezky „Na hutích“. Původně zde byly staré doly, kde havíři kutali písek, který se použil pro stavbu Karlova mostu.

Informační tabule se zmínila i o tajné chodbě, která odsud pod zemí vede až do Staré Boleslavi (!). Společně jsme došli do stanice „Rajská zahrada“, kde jsme se rozloučili s dobrým pocitem, že jsme udělali aspoň trošku pro své zdraví a k tomu se něco zajímavého o navštívené oblasti dověděli. Část farníků pak ještě pokračovala společně do centra k Vltavě na novoroční ohňostroj. Ivane, děkujeme za zorganizování akce a těšíme se na další.

Zdena

V tomto měsíci mají narozeniny tito naši farníci: 1.2. Květuše Krejzová; 2.2. Marie Šárová; 6.2. Kateřina Trefná; 6.2. Jan Jelínek; 10.2. Sylvie Rysová; 12.2. Jiří Horský; 12.2. Barbora Hirnerová; 12.2. Vojtěška Heřmanová; 13.2. Marie Kazdová; 16.2. Ota Jelínek; 16.2. Patrícia Jarešová; 18.2. Jaroslav Veis; 20.2. Jakub Kučera; 24.2. Petr Hajkr; 27.2. Dagmar Zemanová (80 let)

ÚSMĚV U SV. TOMÁŠE

Dnes na Tři krále, tedy na slavnost Zjevení Páně, jsme se radovali samozřejmě především z toho, že se nám Bůh zjevil v osobě Ježíše Krista, ale také jsme slavili životní jubileum Marušky Hradecké i narozeniny Jardy Peterky. K tomu jsme byli šťastni, že se nám z pouti do Santiago de Compostela ve zdraví vrátili naši poutníci v čele s paterem Juanem, kteří se zde modlili za naše misie u sv. Tomáše, za naši farnost, za naše osobní prosby, měli jsme prostě radost ze vzájemného setkávání.

Během tohoto našeho společného setkávání při kávě po mši svaté jsem oslovila jednu milou starší dámu, kterou jsem v poslední době stále častěji zahlédla na bohoslužbách u nás v kostele a přivítala ji v našem společenství.

Dozvěděla jsem se něco málo o její cestě k Bohu a také proč stále častěji chodí ke sv. Tomáši. A to je to, o co se chci s vámi podělit. Její slova zněla: „Sv. Tomáš je jediný kostel v Praze, kde se lidé na sebe usmívají...“ Nejsem si jista, zda se to dá takto kategoricky říci, ale nezastírám, že mne její slova opravdu potěšila.

Milí spolufarníci, taková krásná slova jsou pro nás radostí, ale také velkým závazkem, abychom se stále snažili a úsměv předávali, i když vím, že často to není jednoduché.

Radost je opravdu jedním z důležitých momentů v životě křesťana; a radost je volba, jak říká italský filozof a teolog Marino Parodi ve své knize „Najdi v sobě sílu radosti“ – (vřele doporučuji).

M. K.

P.S. k Janu Palachovi

V pátek 25. ledna uplynulo už 44 let od pohřbu Jana Palacha. V pořadu „Jak to vidí“ vzpomínal prof. Tomáš Halík na to, jak tenkrát v lednovém mrazivém dni tajně přenášel posmrtnou masku Jana Palacha z filosofické fakulty, kde byla dočasně ukryta, do kostela svatého Tomáše, kde byla zorganizována smuteční bohoslužba.

Palachovu oběť zhodnotil jako čin jedinečný, který vybočuje z obvyklých kategorií mravního posouzení. Tehdy, jako student filozofie a teologie, to považoval za velkou výzvu, protože řada křesťanů jeho čin odsuzovala s tím, že je to sebevražda, tedy jakési vrácení vstupenky do života a pohrdání darem života. Tomáš Halík tehdy argumentoval citátem z Chestertona, že sebevrah je člověk, který pohrdá životem a mučedník je člověk, který pohrdá smrtí. Jan Palach dal svým činem najevo, že víc než na vlastním životě mu záleží na tom, aby se jeho národ morálně nezkřivil.

Jeho čin pokračoval ve skryté dimenzi ve vědomí a v srdcích lidí a pak vydal i své faktické plody po 20 letech, kdy se mladá generace přihlásila k jeho odkazu, což byl tzv. Palachovský týden, na který navázaly listopadové události.

Zdena

Výzva k obrácení a pokání

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání, která zaznívá na Popeleční středu, nemíří především na vnější skutky, "žíněné roucho a popel", posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání a obnovu. Bez toho by vnější kající skutky zůstaly neplodné a lživé. Vnitřní obrácení motivuje k tomu, aby se takový postoj projevil i navenek. Jde o radikální rozchod s hříchem, což znamená odvrácení se od zla a naopak nové zaměření celého života k Bohu.

Toto obrácení ovšem není výsledkem jen jakési "duchovní gymnastiky", ale je především působením samého Boha v životě člověka. Bůh nám dává sílu a možnost začít znovu. Když objevíme velikost Boha a jeho pozitivní vztah k nám, snažíme se odpovídat adekvátním způsobem.

6. Farní shromáždění konané dne 24.1.2013

Přítomní zástupci jednotlivých komunit: za českou komunitu: 15 farníků; za španělskou komunitu: 5 farníků, za anglickou komunitu: 2 farníci (celkem: 22 farníků)

Program:

**A) Přivítání a modlitba B) Zhodnocení fungování: a) jednotlivých komunit; b) spolupráce komunit
C) Liturgie D) Ekonomie E) Různé**

A) Přivítání a modlitba

Po úvodní modlitbě P. Víta Mariusze se řízení tohoto shromáždění ujal P. Juan.

B) Zhodnocení fungování farnosti

a) jednotlivých komunit:

- opět bylo konstatováno, že nejlépe funguje španělská komunita
- v české komunitě se projevuje ten fakt, že trvale žijících farníků na území Malé Strany je stále menší počet
- v anglické komunitě vážně větší zapojení farníků do společného života

b) spolupráce komunit

- velmi dobrá byla spolupráce při 3. neděli adventní „Pastorela“, kterou španělská komunita připravila, vázlo však větší zapojení dětí z české komunity

- při společných oslavách 750 let příchodu augustiniánů do Čech se ve velkém počtu zúčastňovali zástupci španělské komunity;

- velmi dobře bylo hodnoceno zapojení všech tří komunit do 1. farních slavností na Kampě

Na podzim byl zahájen ROK MISIE (tři etapy 1) příprava; 2) misie ve farnosti; 3) po velikonocích misie „mimo společenství“) - ve všech třech komunitách se zahájila příprava misijních skupin a práce pokračuje

- v rámci zahájení Roku misie ve farnosti se uskutečnila prosincová pouť do Santiaga de Compostela

- návrh, aby vznikla společná misijní skupina;

- plánuje se „VÍKEND“ misijních skupin do sv.Dobrotivě ve dnech 10.5. odpoledne a 11.5.2013 celý den

- v rámci roku 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje se plánuje farní pouť na Velehrad

- FARNÍ PLES v roce 2013 se uskuteční až na jaře a bude v Arcibiskupském paláci

C) Liturgie

* Společné mše svaté: všichni přítomní se shodli, že stávající způsob slavení společných mší sv. je pro všechny přijatelný, i když např. při „půlnoční mši svaté“ ve 24,00 bylo účastno 150 farníků, z toho 140 z anglické komunity a pouze 5 z české a 5 ze španělské

úkol pro všechny komunity: obnovit si znalost modlitby Otče náš v latinském jazyce stále trvá

Společně připravované texty pro společné bohoslužby jsou kladně hodnoceny.

*P. Verner – sbormistr Svatotomášského sboru – navrhl, aby se pro společné mše svaté připravily včas společné texty (v jazyce českém, anglickém a španělském a latinském), aby se např. při těchto společných mších sv. využívala „Missa de Angelis“, aby se mohli všichni zapojit do společných liturgických textů v latině

*P. Verner také požádal o včasné sdělení termínů, kdy a při kterých bohoslužbách by měl zpívat

Svatotomášský sbor

* při té příležitosti též požádal, aby k varhanám bylo zajištěno připojení k pevnému mikrofonu, protože bezdrátový špatně funguje

- diskutovalo se, zda zachovat při „dětských mších sv.“ v české komunitě účast sboru „Proti proudu“ a vzešel návrh, aby se více zapojily do společného zpěvu i děti. Při dětských bohoslužbách by v předních řadách měly být především rodiče s dětmi...

*Ministrování: vedoucí ministrantů české komunity M.Kopa sdělil, že v současné době dochází v české komunitě ke generační výměně a tak bývá méně ministrantů, než dříve a vyzval zástupce ostatních komunit, aby při společných bohoslužbách přišli ministrovat i ministranti těchto komunit, což se v určité míře děje.

OPĚT SE ZDŮRAZNILA NUTNOST: OSOBNÍCH POZVÁNÍ, VĚTŠÍHO VZÁJEMNÉHO

INFORMOVÁNÍ (propojení e-mailem) atd.

*Farní prostory: spoluzodpovědnost - trvá: Dbát na zařízení kuchyňky, aby nedocházelo ke zbytečným ztrátám součástí kávovarů, atd. a hlavně **zanechávat zapůjčené věci tam, odkud byly zapůjčeny (vracet půjčené věci na svá místa)**

D) Ekonomie

Miloš Kopa (Ekonomická rada) opět poděkoval anglické komunitě za pokrytí podstatných částí nákladů na provoz farnosti (elektrina, plyn, voda...). Hospodaření je víceméně vyrovnané. Nebýt této pomoci, nebylo by možné přispívat na další záležitosti: např. ministrantům, mládeži, ...

- anglická komunita připravuje dva velké projekty 1) další okna do ambitů; 2) nové topení v kostele. Při této příležitosti apeloval P. Juan na všechny, aby okamžitě hlásili, pokud netopí topení!

E) Různé - diskuse:

*M. Hradecká - zástupce Farní charity sv. Rity – opět velmi poděkovala členům anglické komunity za pomoc při sobotní práci s bezdomovci 9:00-10:00 (nejen šatstvo, ale především větší množství farníků a tím i jídla pro bezdomovce), kterých stále přibývá a složení se mění (přibývá žen a mladších věkových skupin);

* 31.1.2013 v 19:00 hodin se v kapli sv. Barbory uskutečnila slavnostní instalace nového obrazu P. Marie Guadalupské - dar mexické malířky - za účasti pana kardinála D. Duky;

* P. Verner požádal, aby Velkopáteční obřady za účasti Svatotomášského sboru byly nejpozději v 17:00 hod.

***Farní rada se uskuteční v pátek 1. 2. 2013**

* dne 9. 6. 2013 bude P. William slavit 50 let kněžství – příprav na tuto oslavu se zúčastní všechny komunity

***Všichni přítomní se dohodli, že 7. farní shromáždění se uskuteční i v roce 2013, ale tentokrát až na jaře**

* na závěr všichni přítomní vyplnili „Vysvědčení farnosti“ – výsledky sdělí při farní radě M.Kopa

Závěrečná společná modlitba Otčenáš byla v latinském jazyce.

Zapsala: Marie Hradecká 30. 1. 2013

Pout' do Santiaga de Compostela - Camino Norte na přelomu roku 2012/2013

Na Camino Norte se po osobním zvážení nakonec vypravilo jen 9 poutníků, z nichž tři šli pout' úplně poprvé. Třebaže jsme se s nadsázkou rozdělili na juniory a seniory, na našich výkonech to nebylo až tak znát; všichni jsme si vycházeli vsťříc a po celou dobu si pomáhali.

Každý den jsme se po pár kilometrech cesty začínali modlit ranní chvály i s přimluvami a prosbami, které nám byly od vás všech před cestou svěřeny. Modlili jsme se společně, rozdělení do dvou skupin a pokračovali dále růžencem - buď společně, nebo každý sám. Večerní mše svatá vždy probíhala improvizovaně pouze v našem kruhu mimo kostel, ale prožitek z tohoto setkání s Pánem Bohem byl pro mě silnější, než přímo ve svatostánku.

Hlady jsme nestrádali, třebaže jsme si na každodenní kávovou vzpruhu museli občas déle počkat, protože kavárny byly často zavřené. Většinou jsme jedli mix všeho možného, který nám otec Juan v obchodě nakoupil a opravdu jsme měli všeho dost, vždy podle nabídky v obchodě. Dopřáli jsme si také oběd a večeři v restauraci.

Příjemné tentokrát bylo, že na rozdíl od předchozích poutí jsme měli i více spánku - vstávali jsme až okolo 7.30 hod. a v 8 hodin už jsme pokračovali k cíli naší cesty.

Vždy jsme měli na noc ubytování v nějakém Albergue, ale pokaždé to bylo s otazníkem, nikdy jsme předem nevěděli, co nás čeká. Spali jsme např. v Albergue, které mělo vytápěnou podlahu a veškeré komfortní zázemí, ale i v Albergue, kde byla zima, netopilo se a o dece na zahřátí jsme si mohli nechat jen zdát.

Na rozdíl od letní pouti jsme také potkali minimum poutníků. Dle statistik do Santiaga de Compostela jich v období prosinec/leden dorazí nejmenší počet. Bohužel právě proto v tuto dobu také téměř nefunguje síť služeb, která je na poutnicích závislá - kavárny jsou často zavřené, obchody sporadické atd...

Naše srdce však denně plesala nad krásami přírody a teplotami našinci bližšími, než během letních měsíců. Teploty se pohybovaly od 11 - 19°C, jeden den nám dokonce stačilo tričko s krátkým rukávem. Takové naše krásné babí léto... Barevnost a vůně přírody je slovy nesdělitelná - například tak nádherně zelenou barvu trávy jsem snad ještě nikdy neviděla, vůně vlhké půdy se mísila s vůněmi květin. Vedle sebe stály třeba dva kontrasty: strom, kterému už opadalo listí a nabírá sílu pro svůj další čas a vedle keř, který má už nalité pupeny ke květu. Všude, kam jsme se podívali, kvetly hortensie, fuchsie, rododendrony, ibišky, citrusy byly obsypány plody (citróny, mandarinky). Svěží tráva se musela pravidelně sekat. Údolí byla lemována kopci a horami. Téměř všude, kam jsme přišli, se pásly krávy, ovce, kozy. Některý druh měl i jen několikadenní přírůstky. Bylo krásné to všechno pozorovat a proto jsme se při naší cestě snažili i přes fyzickou námahu vnímat všechny tyto krásy a o to více pokorně děkovali Panu Bohu za tyto prožitky.

A jak vypadalo naše putování po jednotlivých dnech?

V neděli 26.12.2012 jsme po mši svaté společně odjeli na letiště a po poledni odletěli do Madridu, odkud nás hodinu po příletu už odvážel autobus do městečka Luarca na západním pobřeží Španělska. Tato cesta trvala 12 hodin, během kterých jsme se snažili alespoň trochu načerpat sílu, ale moc se spát nedalo. Příjezd na místo ve

2.30 hod. byl poněkud drsným procitnutím do reality, protože nám v tuto chvíli bez ohledu na čas začalo naše několikadenní putování. Netušili jsme, jak dlouhý zrovna tento den před sebou máme... Do Albergue v přímořském městečku Tapia de Casariego jsme se dostali až večer po 51 km cesty. Byli jsme všichni unavení, někdo měl už i první puchýře, ale také jsme byli náležitě odměněni - naše ubytování bylo těsně vedle oblázkové pláže, na kterou divoký Atlantik s obrovskou silou a hukotem posílal jednu přílivovou vlnu za druhou. Druhý den 28.12. jsme doputovali do San Xusto, třetí den 29.12. do Gontánu, čtvrtý den 30.12. do Baamonde. Poslední den roku 31.12.2012 nás čekal náročný podmáčený terén. Celý den přšelo, veškeré nepromokavé oblečení jsme měli i přes garance výrobců mokré až na kůži. Došli jsme do Sobrado dos Monxes, kde jsme spali v ubytovně kláštera s velmi jednoduchým zázemím (na WC a sprchy jsme museli za vydatného deště na druhou stranu ambitu kláštera). Kdyby nás otec Juan o půlnoci s jásotem nezbudil, že je nový rok, ani bychom si toho nevšimli... :-).

Na Nový rok 1.1.2013 jsme ještě za mírného deště, později jen občasného mrholení dorazili do města Arzúa, kde jsme se ubytovali v moc hezkém Albergue. V něm jsme dokonce mohli díky ochotě jednoho Katalánce vyprat v pračce své oblečení spolu s tím jeho a následně usušit v sušičce. To byl pro některé z nás neskutečný luxus - voňavé oblečení! Večer jsme společně pobýli v restauraci a vychutnali si novoroční večeři. Následující den - už sedmý 2.1.2013 - nás čekalo hodně km, ale na to jsme ani nemysleli, protože naším cílem bylo už Monte de Gozo a spaní ve velkém moderním Albergue téměř před branami Santiaga de Compostela. Naše cesta se blížila k cíli... Osmý den 3.1.2013 jsme proto byli plni očekávání a těšili se, až se vydáme do Katedrály sv. Jakuba a budeme moci pokleknout u hrobu sv. Jakuba. Po ranní kávě jsme se vydali pro certifikát o absolvování pouti. Bohužel jsme si nemohli odložit batohy, jak jsme si původně plánovali, protože i tato úschovna byla pro absenci poutníků uzavřena, a tak jsme pokračovali ke katedrále i s nimi. Jak jsme očekávali, prostranství před katedrálou i ona sama stejně jako celé městečko bylo téměř liduprázdné. S rozechvěním jsme přistupovali k soše apoštola sv. Jakuba a objali ji. Potom nás už čekal nejvzácnější okamžik - po sestupu několika schodů jsme se ocitli přímo před hrobem sv. Jakuba. Postupně jsme u něj strávili tolik času, kolik jsme kdo potřeboval a nechali u něho všechny své i vaše prosby, přání i díky. Protože do zahájení mše sv. zbývalo ještě dost času, na schodech u Brány odpuštění jsme se stejně jako při minulé cestě pomodlili naše poslední společné ranní chvály a kolem 11.30 hodin jsme se vydali do katedrály očekávající tradiční poutnickou mši svatou... Ten den se však výjimečně slavná poutnická mše nekonala... 1.1.2013 zemřel Sr. Don Jenaro Manuel Cebrián Franco, kanovník katedrály, dlouholetý Pilgrim ředitel (ředitel Centra péče o poutníky - jeho podpis mají všichni absolventi (tedy i my) na certifikátu o absolvování pouti) a v den, kdy jsme se přišli poklonit sv. Jakubovi, měl pohřeb. Byli jsme z této situace v rozpacích, navíc jsme mezi slavnostně oděnými smutečními hosty, kterými se zaplnila celá katedrála, působili poněkud nepatřičně.

Tento pocit však brzy odezněl, nahradila ho hrdost, že my- maličká skupinka poutníků z České republiky - můžeme svojí účastí na pohřbu vzdát čest člověku, který většinu svého života věnoval péči právě o nás - poutníky. Možná to tedy nebyla tak úplně náhoda, že jsme tohoto významného a obětavého muže doprovázeli až k hrobu za všechny poutníky světa zrovna my... Po obědě jsme se vydali na procházku starým městem, udělali pár nákupů a ve 22 hodin jsme se vydali autobusem na cestu do Madridu. 4.1.2013 v ranních hodinách jsme se v Madridu nasnídali a ospalými kroky vykročili ještě za tmy na celodenní prohlídku města, jeho pamětihodností i krásných kostelů a katedrál. Z Madridu jsme odlétali něco málo po 16. hodině a kolem 19. hodiny jsme za hustého deště už přistávali v Praze. Naše pout' skončila...

Co jsme během pouti poznali? Asi každý něco jiného.

Za sebe mohu říci:

Dokážu ujít cca 260 km během pár dní a každý den spát na jiné posteli.

Vše, co opravdu potřebuji, jsem schopna unést na zádech.

Nemám nic předpokládat, všechno se mění, musím všechno očekávat.

Na cestě jsme nakonec stejně každý sám za sebe, i když jsme skupina.

Cílem je cesta, během které se proměňujeme.

A to nejdůležitější - všude je s námi Bůh...

Duše se pohnula...

Jana H.

Víš, že...?

- * **Modlitba Taizé** v naší farnosti se koná 7.2. od 19:30 v klášterním refektáři
- * Od pondělí 4. února do pátku 8. února budeme my augustiniani z farnosti mít duchovní **cvičení**. Mše sv. v 12:15 bude jako obvykle. Večerní mše sv. během tohoto týdne **nebude**.
- * **6. února, svátek sv. Doroty**, poutní mše sv. v kapli sv. Doroty ve 12:15 hod. Při pouti je možno získat plnomocné odpustky.
- * Na středu 13.2. připadá **Popeleční středa**. Při každé mši sv. bude udělen popelec, symbol pokání a naší přípravy na Velikonoce
- * **Tříkrálová sbírka** „vykoledovala“ v naší farnosti 32.666,- Kč. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili a pomohli s realizací.
- * **Křížová cesta** v době postní bude každý pátek a každou neděli v 16:30 v kostele sv. Tomáše.
- * **Katecheze pro dospělé**: Setkání každou středu od 19:30 v klášterním refektáři. Je to setkání určené k prohlubování poznatků křesťanského života. Všichni jsou vítáni. Téma: Rok víry
- * Chcete každý den dostat **e-mail s malým zamyšlením sv. Augustina**? Pošlete nám svou e-mailovou adresu na osaprag@augustiniani.cz.
- * **Potápěčský klub** „Barracuda“, spojený s farností, nabízí kurzy potápění (systém CMAS) a možnost uskutečnit ponory. Zájemci mohou kontaktovat Ramona 774 717 049 nebo Antonia 608 227 686

POMOCNÉ RUCE

V nejbližší době chceme organizovat vzájemnou pomoc mezi farníky. Jejím účelem bude zajistit rychlou, účinnou a samozřejmě bezplatnou výpomoc všem potřebným v běžných i složitějších životních situacích. Senioři, nemocní, lidé se sníženou pohyblivostí, osamělí, potřebují někdy pomoci s úklidem, provést drobné údržbářské práce, nakoupit, odvézt např. do kostela, k lékaři, rodiče pohlídat jednorázově malé děti, někteří z nás by potřebovali radu v právnických, ekonomických a jiných záležitostech. Sledujte proto pozorně informace - pod heslem POMOCNÉ RUCE.

Dobrou chuť

Kuře na kysaném zelí

Dneska Vám nabídnu ještě jeden recept na vaření v jednom hrnci.

Na dno kastrolu, který můžeme používat v troubě, dáme tak dvoucentimetrovou vrstvu kysaného zelí. Máme-li domácí, nemusíme ho proplachovat, kupované bývá kyselejší, tak ho propláchnout můžeme. Na zelí nasypeme asi 15 dkg anglické slaniny nakrájené na kostičky. Na to rozložíme osolená a pokmínovaná kuřecí stehna a na každé položíme tenký plátek másla. Přiklopíme kastrol poklicí a dáme péci. Za občasného polévání pečeme kuře, až je téměř hotové (podle potřeby podléváme vodou). Oloupeme si brambory v množství podle porcí kuřete, syrové pokrájíme na kolečka, nasypeme na kuře, posolíme, okmínujeme, poklademe tenkými plátky másla – ne moc, aby to nebylo moc mastné, přiklopíme poklicí a pečeme, až jsou brambory měkké. Podle potřeby opět podléváme vodou. Můžeme na chvíli dopékat bez poklice, aby se udělala na bramborách kůrčička.

Dobrou chuť.

Hanka

Vděčnost

„Děkuji“ – toto je naše vyjádření vděčnosti. Je to naše vyjádření závislosti na druhém – naší neschopnosti žít bez druhého. To není vždy pohodlné a máme tendenci tuto „zavazující vděčnost“ nějak otupit.

V klášteře máme paní, která nám rozdává jídlo na stůl, a snažím se jí vždy poděkovat. Bratr po mé pravici se mě zeptal, proč jí děkuji – vždyť je to její práce. Nevěře svým uším jsem na něj hleděl a nevěděl jsem, co mu na to mám v tu chvíli říct. Byl jsem šokován tvrdostí jeho srdce, neboť jinak je to velmi dobrý člověk. Bylo mi ho líto.

Často v modlitbě uvažuji o svém slibu chudoby a o tom, jak ho dnes žít. Není to snadné promýšlení. V klášteře mám vše, co potřebuji – často i víc, než potřebuji. Nemusím se strachovat o práci, neboť má „práce“ má jiný charakter - na Úřadu práce nenajdete inzerát s profesí „mnich“. Z Boží milosti mám to, co potřebuji a věci hmotné nakonec nejsou moje. Klášterem ve svém krátkém životě jen „proběhnu“ a do hrobu si nic nevezmu.

Smrt, ta nepříjemná potvora, je jedinou mou skutečnou pozemskou jistotou, kterou mohu sdílet se všemi lidmi na světě. To ostatní je pomíjivé, nejisté – nic, co bych si mohl nějak nárokovat, neboť o to mohu přijít – může mi to být odebráno – ať už z jakéhokoliv důvodu. Proto je třeba být vděčný a to i za to, co nám připadá samozřejmé.

Děkuji za mé rodiče, jak bychom mohli bez nich vůbec být?

Děkuji za své bratry v klášteře, neboť bez nich bych hledal Boží vůli sám.

Děkuji za farníky, neboť k čemu je kněz bez Božího lidu?

Děkuji za každého člověka dobré vůle, který mi pomáhá, neboť kde bych byl, kdybych musel dělat vše sám?

Děkuji za všechny hmotné věci, díky kterým mohu žít, učit se a pracovat.

Děkuji za jídlo a vodu, bez kterých bych nemohl žít.

Děkuji za Krista, neboť bez něho bych viděl jen do tmy, zvláště v hodinu mé smrti, o níž nevím, kdy udeří.

Vděčnost je štítem proti špatné náladě a zlobě. Radovat se z maličkostí je umění, které bychom si měli osvojit. Pokud očekáváme, že banda hříšníků v parlamentu vytvoří „Boží království“, připomeňme si, že království Boží je jako hořčičné semínko. Království Boží přesahuje i do našeho „Děkuji“, ať už ho vyslovujeme či přijímáme. Pomozme lidem, kteří hledají svého „spasitele“, radovat se z maličkostí! Dá-li Pán, tak nakonec objeví malého Ježíška v Betlémě. Malou Eucharistii v kostele, „malou lásku“ Kristovu, ukřížovanou na Kříži od Piláta. Není snad láska i dnes křížována od různých Pilátů a často i od nás samých? Budme vděční za maličkosti!

Br. Mírek Pio, OSA

Pro vnitřní potřebu církve vydává

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2013

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800.

Prosíme Vás o příspěvky a náměty.